

Resolució 546/2020, de 8 d'octubre**Número d'expedient de la Reclamació:** 463/2020**Administració reclamada:** Diputació de Barcelona**Informació reclamada:** Còpia de sentències judicials.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: Els límits invocats per l'Administració reclamada no justifiquen denegar l'accés a la informació pública sol·licitada, en el ben entès que prèviament al seu lliurament a la persona reclamant la Diputació de Barcelona en dissociarà les dades identificatives de, o que sense un esforç desproporcionat permeti identificar, les persones físiques i jurídiques que hi constin. La concurrència dels indicis en els que la Diputació fonamenta la necessitat d'una tasca complexa per elaborar la informació sol·licitada és qüestionable; per començar, si es dissocien les dades personals ja no hi ha terceres persones afectades per la Reclamació i, per tant, no cal dur a terme el trasllat requerit per l'article 31 LTAIPBG (les parts no es poden considerar afectades pel fet de fer pública una sentència si la seva identitat no hi consta, perquè per aquesta regla de tres també haurien de ser consultades les parts de les sentències recollides a les bases de dades jurisprudencials); en segon lloc, la tasca de dissociació de les dades identificatives no és especialment qualificada: són poques, és fàcil constatar el seu caràcter de dada personal i normalment estan ubicades al començament del text de la sentència, com es pot comprovar a qualsevol base de dades jurisprudencials; i també s'ha de tenir en compte que el nombre de les sentències sol·licitades (68) és molt reduït, especialment si hom té en compte els recursos amb què compta una Administració important com és la Diputació de Barcelona. L'existència de bases de dades jurisprudencials amb informació similar a la sol·licitada no converteix en abusiva la sol·licitud de la persona reclamant. Segons el criteri aplicat a diverses resolucions de la GAIP, hi ha abús de dret en l'exercici del dret d'accés a la informació pública quan la sol·licitud es fa amb ànim de perjudicar l'Administració, sense benefici per a la persona reclamant; no sembla que en aquest cas hi hagi ànim de perjudicar l'Administració; i sembla clar que la persona reclamant cerca obtenir un benefici amb la seva sol·licitud, benefici que difícilment obtindria en els mateixos termes amb el recurs a les bases de dades jurisprudencials existents, bé perquè algunes d'elles no són gratuïtes, o bé perquè difícilment pot accedir a cap d'elles a totes les sentències sol·licitades, atès que són de jutjats del contenciós administratiu i les bases de dades públiques en solen publicar només una selecció.

Paraules clau: Diputacions. Silenci administratiu. Confidencialitat fiscal. Dades personals. Tasca complexa d'elaboració. Abús de dret. Sentències judicials.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 3 de setembre de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 463/2020, presentada contra la Diputació de Barcelona, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat

pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. L'1 d'agost de 2020 la persona reclamant presenta la següent sol·licitud d'informació pública a la Diputació de Barcelona: que li facilitin, dissociades de dades personals, còpia de totes les sentències en què hagi estat part la Diputació de Barcelona o el seu Organisme de Gestió Tributària, en matèria de l'Impost sobre el Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana, notificades pels Jutjats contenciós administratiu de Barcelona, entre l'1 de gener i el 31 de juliol del 2020.
3. Per decret d'1 de setembre del 2020 la Diputació inadmet la sol·licitud anterior, en base a les causes d'inadmissibilitat de les reclamacions de l'article 29 LTAIPBG, en atenció a les circumstàncies següents: es tractaria de 64 resolucions judicials, l'accés a les quals requereix que prèviament es faci trasllat de la sol·licitud a les terceres persones afectades, a part de què en molts casos caldrà valorar si l'accés sol·licitat pot infringir la confidencialitat establerta per la legislació tributària; tot plegat comportaria una tasca molt complexa i desproporcionada per poder elaborar la informació sol·licitada, motiu pel qual escauria la inadmissió de la Reclamació.
4. La Reclamació presentada el 3 de setembre de 2020 argumenta en primer lloc que la resolució de la Diputació li hauria estat notificada el 3 de setembre, excedint el termini d'un mes establert per l'article 33 LTAIPBG. Argumenta que al demanar la informació dissociada de dades personals no cal fer trasllat de la sol·licitud ni s'infringeix la confidencialitat de les dades tributàries. Invoca un criteri del Consell de Transparència i Bon Govern de l'Estat per argumentar que la dissociació de dades personals no és equiparable a la reelaboració d'informació. Argumenta que la sol·licitud no és abusiva, perquè afecta només 64 sentències i que aquesta informació no es pot trobar a la base de dades del CENDOJ, perquè són sentències de jutjats i la base de dades citada no les recull.
5. El 9 de setembre de 2020 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebi de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
6. El 9 de setembre de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a la Diputació de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.

7. El 14 de setembre de 2020, vist que incideix a l'accés sol·licitat el dret de protecció de dades personals, la GAIP demana informe a l'Autoritat catalana de protecció de dades personals (APDCAT), de conformitat amb allò previst per l'article 42 LTAIPBG.
8. El 30 de setembre de 2020 la GAIP rep l'informe de la Diputació de Barcelona, del qual mereixen ser posades en relleu les consideracions següents: reitera els arguments de la resolució indicada a l'antecedent 3. Aprofundeix en la descripció de la dificultat qualitativa que comportaria eliminar de les 64 sentències les dades identificatives de les persones afectades i les altres referències afectades per límits legals. Aquesta tasca afectaria el funcionament normal de l'Administració, especialment si hom té en compte que podrien seguir aquest exemple altres professionals del sector i requerir a la Diputació una tasca similar a la sol·licitada per la persona reclamant, cosa que podria esdevenir del tot insostenible per als recursos públics. Argumenta que els professionals del dret poden accedir a diferents bases de dades, públiques i privades, on pot consultar les sentències dels jutjats contenciosos administratius i les resolucions dels tribunals econòmic administratius i cita valoracions en el mateix sentit de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 14 de maig de 2020, que va suspendre la Resolució de la GAIP 730/2019, que havia estimat una reclamació de la mateixa persona reclamant amb un objecte similar a aquesta. I conclou: "Per tant, la informació sol·licitada es troba en bona part allotjada –i ja prèviament dissociada- en àmbits més específics per raó de la matèria a disposició dels operadors jurídics per al desenvolupament de la seva tasca professional, sense haver de fer un ús desproporcionat i abusió dels recursos públics. Si els professionals disposen d'unes eines adequades i específiques, es convindrà en què resulta innecessari, excessiu i anormal exigir la informació a l'Administració, la qual serveix a tots els ciutadans amb recursos limitats, no específicament a determinats sectors professionals i no amb recursos il·limitats. I en definitiva, si la finalitat de la sol·licitud és conèixer els criteris de l'ORGT en l'àmbit de la gestió dels recursos locals, tot i que no hi apareguin totes i cadascuna de les sentències en què l'ORGT hagi estat part, aquelles eines són objectivament suficients per satisfer amb escreix la finalitat buscada. En base a tot això, la nostra resolució considera que la petició és excessiva i abusiva –per desproporcionada- amb la finalitat de transparència de la Llei i conclou que escau la seva inadmissió. La normativa de transparència, tant la llei estatal com l'autonòmica, ja preveu aquest tipus de situacions i considera que no s'han d'admetre o que s'han de desestimar les peticions amb "un carácter abusivo no justificado con la finalidad de transparencia de esta Ley" (article 18.1.e de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre) o "si per obtenir la informació que sol·liciten és necessària una tasca complexa d'elaboració o reelaboració" (article 29.1.b LTAIPBG)".
9. El 2 d'octubre de 2020 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, que fa les consideracions i conclusions següents: "A la normativa esmentada (LTAIPBG) existeix una obligació de publicitat activa de les resolucions judicials en els termes de l'article 10.1.h) de la LTC, publicitat que estarà sotmesa als

mateixos límits establerts per l'article 20 i següents de l'LTC, especialment els relatius a la protecció de dades de caràcter personal, tal com estableix l'article 7.1 de l'LTC. Per tant, les administracions públiques, en la publicació de la informació relativa a les resolucions judicials que les afectin hauran de portar a terme aquesta tasca d'anonimització de les dades personals que hi constin. Cal tenir present que, perquè l'anonimització pugui ser considerada suficient als efectes de la normativa de protecció de dades, les administracions públiques han d'eliminar la informació que permeti identificar directa o indirectament les persones afectades. Conclusions: La normativa de protecció de dades no impediria l'accés del reclamant a les sentències en que hagi estat part la Diputació de Barcelona o el seu Organisme de Gestió Tributària, en matèria de l'impost sobre l'increment de Valor dels Terrenys de Naturalesa urbana, notificats pels Jutjats contenciosos administratiu de Barcelona durant el període sol·licitat, amb la prèvia dissociació de les dades personals contingudes”.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com “el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei”. Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”.

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, “Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda”. I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que “El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a

la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: “2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (còpia de totes les sentències en què hagi estat part la Diputació de Barcelona o el seu Organisme de Gestió Tributària, en matèria de l'Impost sobre el Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana, notificades pels Jutjats contenciosos administratius de Barcelona, entre l'1 de gener i el 31 de juliol del 2020), en aplicació de les previsions de l'article 2.b LTAIPBG, transcrit a l'antecedent anterior, s'ha de qualificar com a informació pública, si està en poder de la Diputació o del seu OGT.

És més que presumible que la Diputació o el seu OGT tinguin efectivament en el seu poder les sentències sol·licitades, perquè els hauran d'haver estat notificades al finalitzar els procediments respectius.

En la mesura que allò que es sol·licita és informació pública, en aplicació de l'article 18 LTAIPBG qualsevol persona té dret a accedir-hi, llevat que hi concorrin límits legals a l'accés que puguin justificar-ne la denegació (article 20.1 LTAIPBG). Així mateix, també cal valorar la possible concurrència de causes d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'accés a la informació pública, ja que també podrien justificar la denegació de l'accés sol·licitat.

3. Límits concurrents

L'informe de l'Administració ha invocat la concurrència previsible de diversos límits legals en el text de les sentències sol·licitades, que podrien justificar-ne la denegació. Concretament, la resolució reclamada i l'informe emès per la Diputació (antecedents 3 i 8), invoquen el límit del secret o la confidencialitat de la informació tributària (article 95 de la Llei General Tributària, assumit com a límit legal al dret d'accés a la informació pública per la referència general de l'article 21.2 LTAIPBG) i el de la protecció de dades de caràcter personal.

La concurrència d'ambdós límits a la informació sol·licitada és versemblant, ja que si tenen per objecte l'Impost sobre l'Increment del Valor dels Terrenys, el normal és que es pronunciïn sobre obligacions tributàries de les persones, físiques o jurídiques, afectades i que el nom d'aquestes, o altres dades a partir de les quals es podria saber sense esforç desproporcionat la seva identitat, consti als textos sol·licitats.

Ara bé, cal tenir en compte que, com indica l'antecedent 2, la persona reclamant demana la informació sol·licitada "dissociada de dades personals". Si les dades de les persones físiques afectades (perquè la legislació de protecció de dades personals només protegeix les de les persones físiques) són extretes de la informació sol·licitada, aleshores no s'afecta el límit relatiu a la protecció de dades personals, senzillament perquè no es dóna accés a cap dada personal. L'informe sol·licitat a l'APDCAT en aquest procediment conclou (antecedent 9) que la normativa de protecció de dades personals no impedeix l'accés a la informació sol·licitada si prèviament s'han dissociat d'ella les dades personals, amb en ben entès que aquesta dissociació no s'ha de limitar al nom, sinó que també afecta qualsevol altra dada que pugui dur, sense un esforç desproporcionat, a conèixer la identitat de la persona afectada. En qualsevol cas, amb la dissociació demanada per la persona reclamant, el límit de la protecció de les dades personals resta desactivat.

En el cas del límit relatiu al secret o confidencialitat de les dades tributàries, la dissociació de les dades que puguin identificar l'obligat tributari sembla també suficient per desactivar-lo, ja que allò que allò que justifica el límit és la protecció dels interessos de les persones afectades i el normal funcionament de l'Administració tributària i cap d'aquests béns resultaria perjudicat per l'eventual difusió de les sentències sol·licitades si han estat buidades de les dades que permetin identificar les persones afectades.

Cal tenir en compte, però, que en el cas de dades tributàries no només hi poden haver dades de persones físiques afectades, sinó també de persones jurídiques. Al fer excepció expressa de les dades personals, la sol·licitud fa una renúncia explícita a accedir a dades de persones físiques, però no a les corresponents a persones jurídiques. Nogensmenys, l'accés a dades fiscals de persones jurídiques també és prohibit per l'article 95 de la Llei General Tributària, a part de què a la vista de la fonamentació de la Reclamació (antecedent 4), que indica que la renúncia a les dades personals

comportaria que l'accés sol·licitat no infringiria la confidencialitat de les dades fiscals, tot sembla indicar que la persona reclamant interpreta que la seva renúncia inclou també les dades de les persones jurídiques.

Per una altra banda, l'article 25.1 LTAIPBG estableix que "si és aplicable algun dels límits d'accés a la informació pública establerts pels articles anteriors, la denegació d'accés només afecta la part corresponent de la documentació, i s'ha d'autoritzar l'accés restringit a la resta de les dades".

A la vista de les anteriors consideracions, cal concloure que els límits invocats per l'Administració reclamada no justifiquen denegar l'accés a la informació pública sol·licitada, en el ben entès que prèviament al seu lliurament a la persona reclamant la Diputació de Barcelona en dissociarà les dades identificatives de, o que sense un esforç desproporcionat permeti identificar, les persones físiques i jurídiques que hi constin.

4. Causes d'inadmissibilitat

Els antecedents posen de manifest que la Diputació ha argumentat que per poder facilitar la informació sol·licitada hauria de dur a terme una tasca complexa d'elaboració (que segons l'article 29.1.b LTAIPBG constitueix una causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública), atès que es tracta d'un nombre significatiu de sentències (68), que totes i cada una d'elles haurien de ser depurades manualment de les dades personals que podessin contenir, operació que hauria de ser duta a terme per personal qualificat, i a més, en atenció als límits legals invocats, caldria donar audiència prèvia a les terceres persones afectades per la sol·licitud (article 31 LTAIPBG), que poden arribar a un nombre molt elevat. A més, la Diputació també al·lega que la informació sol·licitada, com a mínim bona part d'ella, també pot ser obtinguda per la persona reclamant, especialment tenint en compte la seva condició de professional de dret, mitjançant les diverses bases de dades de jurisprudència existents, de manera que requerir per a aquesta finalitat l'activitat de l'Administració es podria considerar fins i tot una pràctica abusiva, proscriu per l'article 18.1.e de la Llei estatal 19/2013, de transparència i accés a la informació pública.

La concurrència dels indicis en els que la Diputació fonamenta la necessitat d'una tasca complexa per elaborar la informació sol·licitada és qüestionable. Per començar, si es dissocien les dades personals ja no hi ha terceres persones afectades per la Reclamació i, per tant, no cal dur a terme el trasllat requerit per l'article 31 LTAIPBG (les parts no es poden considerar afectades pel fet de fer pública una sentència si la seva identitat no hi consta, perquè per aquesta regla de tres també haurien de ser consultades les parts de les sentències recollides a les bases de dades jurisprudencials). En segon lloc, la tasca de dissociació de les dades personals no és especialment qualificada: són poques, és fàcil constatar el seu caràcter de dada personal i normalment estan ubicades al començament del text de la sentència, com es pot comprovar a qualsevol base de dades jurisprudencials. I també s'ha de

tenir en compte que el nombre de les sentències sol·licitades (68) és molt reduït, especialment si hom té en compte els recursos amb què compta una Administració important com és la Diputació de Barcelona.

La Diputació posa de manifest la seva preocupació en el sentit que l'exemple de la sol·licitud de la persona reclamant no es multipliqui amb la imitació d'altres professionals del dret, fins a col·lapsar els serveis de les administracions públiques. Deixant de banda el fet que les resolucions sobre sol·licituds d'accés a la informació pública han de resoldre en atenció a les circumstàncies del cas concret, deixant de marge eventuais especulacions de futur, si es donés el cas que preocupa la Diputació, de què aquesta sol·licitud tingués imitadors, és fàcil evitar que això repercuteixi en una tasca inabordable per als serveis provincials: aplicar allò previst per l'article 8.1.m LTAIPBG, segons el qual les Administracions han de fer publicitat activa de "les informacions que siguin demanades amb més freqüència per via de l'exercici del dret d'accés a la informació pública"; al cap i a la fi, l'article 10.1.g obliga les Administracions públiques a donar publicitat a determinades resolucions judicials.

A la vista de les anteriors consideracions, s'ha de descartar la concurrència de la causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública de l'article 29.1.b LTAIPBG (tasca complexa d'elaboració).

La Diputació fonamenta el caràcter abusiu de la sol·licitud d'informació pública de la persona reclamant bàsicament en dos tipus de consideracions: per una banda, en el fet que la persona reclamant demana la informació en benefici propi, per servir-se'n en el desenvolupament de la seva activitat professional i, per l'altra, perquè pot acudir a diverses fonts de dades jurisprudencials per obtenir com a mínim bona part de les mateixes sentències sol·licitades en aquest procediment.

En relació amb la primera qüestió, la finalitat en atenció a la qual les persones demanen accés a informació pública és indiferent als efectes d'establir el seu dret a accedir-hi; com a molt, la finalitat de l'accés pot servir per ponderar l'eventual prevalença del dret d'accés a la informació pública en relació amb altres drets o interessos concurrents, però en aquest cas la ponderació és innecessària, perquè no hi ha drets o interessos de terceres persones que es puguin oposar al dret d'accés. L'article 18.2 LTAIPBG estableix, en relació amb el dret d'accés a la informació pública, que "l'exercici d'aquest dret no és condicionat a la concurrència d'un interès personal, no resta subjecte a motivació i no requereix la invocació de cap norma". En definitiva, és igualment legítim invocar el dret d'accés a la informació pública per controlar l'activitat administrativa en ares a promoure valors o interessos col·lectius o generals, com per satisfer interessos personals o professionals de la persona que l'exerceix.

Per una altra banda, l'existència de bases de dades jurisprudencials amb informació similar a la sol·licitada no converteix en abusiva la sol·licitud de la persona reclamant. Segons el criteri aplicat a diverses resolucions de la GAIP, hi ha abús de dret en l'exercici del dret d'accés a la informació pública quan la sol·licitud es fa amb ànim de perjudicar l'Administració, sense benefici per a la

persona reclamant. No sembla que en aquest cas hi hagi ànim de perjudicar l'Administració. I sembla clar que la persona reclamant cerca obtenir un benefici amb la seva sol·licitud, benefici que difícilment obtindria en els mateixos termes amb el recurs a les bases de dades jurisprudencials existents, bé perquè algunes d'elles no són gratuïtes, o bé perquè difícilment pot accedir a cap d'elles a totes les sentències sol·licitades, atès que són de jutjats del contenciós administratiu i les bases de dades públiques en solen publicar només una selecció.

Per tant, cal concloure que no s'acredita l'existència d'abús de dret en la sol·licitud presentada per la persona reclamant.

5. Silenci administratiu

En la tramitació de la sol·licitud d'informació pública de la que deriva la Reclamació s'ha produït silenci administratiu, perquè la resolució de desestimació de la Diputació ha estat notificada a la persona sol·licitant un cop vençut el termini d'un mes establert per l'article 33.1 LTAIPBG, i segons l'article 35.1 de la mateixa llei, "si l'Administració no resol i notifica dins el termini establert, la sol·licitud s'entén estimada".

És cert que l'article 35.2 LTAIPBG relativitza els efectes estimatoris, pel cas que concorrin límits legals que puguin comportar la denegació de la informació sol·licitada: "no es pot adquirir per silenci administratiu el dret d'accés si concorre algun dels límits establerts per aquesta o altres lleis per a tenir accés a la informació pública". Però aquest precepte res no diu sobre l'eventual concurrència de causes d'inadmissibilitat, que per tant no són oposables vàlidament als efectes estimatoris del silenci administratiu. Així ho ha considerat la GAIP a diverses resolucions, que requereixen que les causes d'inadmissibilitat siguin invocades per l'Administració abans del venciment del termini establert legalment per resoldre i notificar les resolucions en matèria de dret d'accés a la informació pública, perquè en cas contrari prevalen els efectes estimatoris del silenci administratiu positiu.

Si a més hom té en compte que l'article 24.2 i 3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques estableix que "l'estimació per silenci administratiu té a tots els efectes la consideració d'acte administratiu finalitzador del procediment", de manera que "l'obligació de dictar resolució expressa a què es refereix l'apartat primer de l'article 21 està subjecta al règim següent: a) En els casos d'estimació per silenci administratiu, la resolució expressa posterior a la producció de l'acte només es pot dictar en cas de ser confirmatòria d'aquell", caldrà concloure que la resolució de la Diputació sobre la sol·licitud d'informació pública de la qual deriva la Reclamació només podia tenir legalment el sentit estimatori de la sol·licitud.

Per tant, també per raó dels efectes estimatoris del silenci administratiu, és procedent estimar la Reclamació i declarar la nul·litat de la resolució de la Diputació reclamada.

6. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

7. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 8 d'octubre de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 463/2020 i declarar el dret de la persona reclamant còpia de totes les sentències en què hagi estat part la Diputació de Barcelona o el seu Organisme de Gestió Tributària, en matèria de l'Impost sobre el Valor dels Terrenys de Naturalesa Urbana, notificades pels Jutjats contenciosos administratius de Barcelona, entre l'1 de gener i el 31 de juliol del 2020, havent dissociat prèviament d'elles les dades identificatives de persones físiques o jurídiques que puguin contenir.
2. Declarar la nul·litat del decret amb número de registre 8236 sobre "Desestimar la sol·licitud d'accés a la informació pública registrada d'entrada a la Diputació de Barcelona l'1 d'agost de

2020", dictat per la Presidència delegada de l'Àrea d'Innovació, Governos Locals i Cohesió Territorial de la Diputació de Barcelona, en data 01/09/2020.

3. Requerir a la Diputació de Barcelona que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim d'un mes.
4. Requerir a la Diputació de Barcelona a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 463/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.